

se zřetelem k dispositivnímu rázu ustanovení čl. 347 odstavce první obč. zák. součástíkou úmluvy mezi stranami tím, že žalobce jako kupitel zboží proti této poznámce, natištěné čitelným písmem právě tak jako doložka »zahlbar und klagbar in B.« na objednacím lístku a na všech fakturách ničeho nenamítal, s ní tedy souhlasil. Okolnost, že žalobce jest obchodníkem a nikoliv spotřebitelem, na kterou první soud poukazuje, ztrácí významu vůči okolnosti, že žalobce jeden sud sám otevřel a vypustil, tedy pravděpodobně ve svém obchodě v drobném rozprodal. Tím jest vyvrácena také důležitost dobrozdání znalce, na kterou soud první stolice rovněž poukazuje, že se totiž olej v původní nádobě dále prodává, takže prý žalobce olej ten podle obchodního zvyku ani nemohl ve svém obchodě přezkoumati. Žalobce mohl tak učiniti a učinil tak a netřeba proto opětne poukázati k tomu, že žalobce netvrdil, tím méně dokázal, že prodává olej jen ve velkém a rozesílá jej jen v původních nádobách dále; jako obchodník může býti i detailistou, takže na původním obale zboží vůbec nezáleží. Z toho podává se i další závěr, že žalobce zboží mu zaslané schválil tak, jak mu bylo zasláno, tedy i s veškerými zjevnými i tajnými vadami, neboť viděl zboží, vážil je a zkoumal a rozeslal pak, jak sám tvrdí, na své komitenty.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolání nelze upřítí oprávněnosti, pokud uplatňuje dovolací duvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s. Jak jest zřejmo ze znaleckého posudku, jde v tomto případě o skrytou vadu, kterou lze zjistiti jen zvláštním odborným ohledáním zboží a to chemickým rozbořem. Dle třetího odstavce čl. 347 obč. zák. nutno oznámiti prodávateli skryté vady ihned po dodání zboží. Žalobkyně nebyla tedy povinna, dáti přezkoumati chemickým rozbořem sporné zboží, jak nesprávně má za to odvolací soud. Dopisem ze dne 2. června 1920 vytýkala žalobkyně včas zboží, jí dodanému, vady, a jelikož tomuto dopisu přiložila znalecký posudek, byla tato výtku dosti přesná a dostatečná. K třídenní reklamační lhůtě uvedené ve fakturách přihlížeti nelze, neboť § 88 j. n. pouze s nepozastavením fakturní doložky o suděšti spojuje účinek, že doložka nabývá právní platnosti, kdežto ohledně jiných doložek takového předpisu není. Tu pak nezbyvá než zásada Šu 863 obč. zák., která v tomto případě nepřichází v úvahu již proto, že žalovaná se v dopisu ze dne 12. a 19. dubna 1920, kde zevrubně uvádí podmínky dodávací smlouvy, o třídenní reklamační lhůtě nezminuje. Nehledíc k tomu odporoval by výklad doložky o třídenní reklamační lhůtě v ten rozum, že tato lhůta platí i pro skryté vady, jež lze zjistiti pouze chemickým rozbořem, zásadám čl. 278 a 279 obč. zák.

Čís. 2255.

Do usnesení, jímž nařizeno zaplatiti poplatky za převod cenných papíru z úschovy vídeňské poštovní spořitelny do úschovy pražské poštovní spořitelny, jest vyloučena stížnost pořadem soudních stolic.

(Rozh. ze dne 7. února 1923, R I 1492/23).

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs do usnesení nižších soudů, jímž bylo stěžovateli nařízeno zaplatiti poplatky za převod cených papírů z úschovy vídeňské poštovní spořitelny do úschovy pražské poštovní spořitelny.

D ů v o d y:

Ze spisu lze seznati, že k žádosti stěžovatele jako opatrovníka Adolfa J-a byla převedena 4% rakouská korunová renta nom. K 15.700 z depozita vídeňské poštovní spořitelny a uložena u poštovního úřadu šekového v Praze, kterýžto úřad za obstarání převodu účtoval poplatky Kč 133.50 a k jeho žádosti předepsal okresní soud v T. dne 24. srpna 1922 opatrovníku zaplacení této částky. Vymáhání poplatků jest ve smyslu Šu 105 a 106 j. ř. jen opatřením administrativním. Proti takovému opatření rázu administrativního jest však vyloučena stížnost pořadem soudních stolic, poněvadž nelze tu použiti ani předpisu nesporného patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., ani civilního soudního řádu, nýbrž platí zde ustanovení Šu 74 org. zák.

Čís. 2256.

Zákon ze dne 23. července 1919, čís. 440 sb. z. a n., jímž se nařizuje přiročí a přerušení sporů pro pohledávky za bývalým c. k. erárem, c. a k. erárem a král. uherským erárem.

Žalován-li čs. erár, nelze žalobu odmítnouti z důvodu, že v pravdě jde o závazek bývalého c. k. eráru. Tato otázka jest otázkou pasivní legitimace žalovaného a dojde vyřešení v rozsudku.

Zákon za žádných okolností netýká se nároku proti soudci, jenž jest spolužalován ve sporu syndikátním.

(Rozh. ze dne 7. února 1923, R I 78 23.)

Při prvním roku v řízení o syndikátní žalobě proti československému eráru a radovi vrchního zemského soudu L-ovi navrhli žalovaní, by žaloba byla odmítnuta dle zákona ze dne 23. července 1919, čís. 440 sb. z. a n. V r c h n í z e m s k ý s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Zákonem ze dne 23. července 1919, čís. 440 sb. z. a n., bylo ovšem stanoveno přiročí pro pohledávky, jež vznikly před 28. říjnem 1918 proti c. k. eráru, c. a k. eráru a uherskému eráru, a mají proto dle Šu 2 cit. zák. nové takovéto žaloby pro ten čas býti odmítnuty. Avšak žaloba uplatňuje pohledávku proti československému eráru. Otázka, zda ze skutečností, z nichž se pohledávka odvozuje a které ovšem nastaly před státním převratem, mohl vzejíti závazek československého eráru, tedy zdali tento žalovaný podmět jest k žalobě pasivně legitimován, jest otázka, kterou bude zodpověděti na základě sporného jednání u věcném vyřízení sporu, právě tak jako ostatní námitky, které byly dále vzneseny, zdali může býti spolužalován druhý žalovaný a je-li tu přípustným vymáhání tvrzené škody žalobou syndikátní, když nebyl vyčerpán pořad stolic. Poněvadž nejde o námitky práva formelního, nýbrž o námitky věcné, k nimž patří i námitka nedostatku pasivní legitimace na